

mænd, og det er dybt bekymrende for kvinders stilling i det danske samfund, at situationen fortsat er sådan, for vi ved, at arbejdsløshed kan medføre udstødning af samfundet, og at det starter med arbejdsløshed, dernæst langtidsarbejdsløshed og til sidst bistandshjælp og udstødning. Og vi kan også se af statistikkerne, at kvinderne bærer andre byrder, nemlig med hensyn til arbejdsskader, og for nylig blev der opgjort en statistik, som viste, at der er en overdødelighed blandt kvinder mellem 45 og 55 år, og det er dybt bekymrende, at der er sådanne forhold i vort samfund, som der helt anderledes skal tages fat på, end der er gjort rede for her.

Af andre forhold vil jeg nævne pension, f.eks. førtidspension, og jeg vil også her tage noget frem, som jo i øvrigt snart er aktuelt, nemlig kvinders underrepræsentation i beslutningsprocesserne.

Næste år skal der være kommunale valg, og dér er det jo også vigtigt at kvinderepræsentationen bliver større, end den har været hidtil, men jeg kan godt frygte, at det ikke bliver sådan, for de almindelige vilkår for kvinder i det danske samfund er sådan, at de ikke har overskud til også at gå ind i politisk arbejde. Så det er jo dér, de skal støttes og bakkes op, sådan at kvinder for alvor kommer ind dér, hvor beslutningerne træffes.

Regeringen skriver jo i sin redegørelse, at fuld ligestilling mellem kvinder og mænd i år 2000 ikke burde være et urealistisk mål for et land som Danmark, og det kan vi være helt enige med regeringen i, men så skal regeringen tage helt anderledes fat på problemerne, for der er lang vej til reel ligestilling. Vi kan se af statistikkerne, og vi kan se i virkelighedens Danmark, at kvinderne faktisk i disse år bliver dårligere stillet i det danske samfund.

Vi kan nok ikke tale om, at vi har fattigdomsproblemer, i hvert fald ikke i ulandsforstand, men vi kan se, at kvinderne er de dårligst stillede af de dårligt stillede, og det er et meget dårligt tegn i vort samfund, og der må sættes ind på nogle mere grundlæggende strukturer i det danske samfund for at få rettet op på de skæve forhold.

Vi håber naturligvis også, at et nyt ligestillingsråd bliver centralt i dette arbejde, men først og fremmest må det altså være regeringen, som meget aktivt spiller ud.

Vibeke Peschardt (RV):

Jeg vil indlede med at sige, at jeg har haft lidt svært ved at disponere mine indlæg her, fordi vi både har en forhandling om en redegørelse – og det er egentlig det, jeg vil kalde den udenrigspolitiske eller bistandspolitiske del – og så det, der egentlig er statsministerens område, nemlig den indenlandske ligestillingspolitik under forespørgslen.

Så jeg vælger derfor at disponere mine indlæg på den måde, at jeg først holder den ene del nu og venter med resten, til statsministeren kommer i salen.

I efteråret fejrede FN's charter sit 50-års-jubilæum. Det skete under stor festivitas og med mange fine ord fra mange berømte statsoverhoveder. Der var ingen ende på festtalerne.

Men i verdens fattigste lande er der ingen ende på elendighederne. Verdens fattige befolkning vokser med utrolig hast, og verdens rigeste lande har i de 50 år, hvor FN har eksisteret, fordoblet deres velstand og ressourceforbrug på bekostning af den tredje verden.

I dag er der 5,7 milliarder mennesker på Jorden, og en fjerdedel af dem lever i den yderste fattigdom, dvs. uden nogen sinde i deres liv at få opfyldt de mest grundlæggende behov for mad, uddannelse og muligheder for at bruge deres menneskelige ressourcer.

Der er 1,3 milliarder mennesker i verden, der lever på den måde, og langt de fleste af dem – 70 pct. – er kvinder, og Afrika syd for Sahara er det værst ramte kontinent.

En hel del af de allerfattigste lande bruger i dag alt, hvad de kan skrabe sammen af ressourcer, til at betale deres gæld. Og så længe det skal fortsætte, er fattigdomsfælden klappet uhjælpeligt i for disse landes befolkninger og ikke mindst for de allerfattigste, nemlig kvinderne og børnene.

Der er derfor al mulig grund til, at det internationale samfund sadler om, men det er der egentlig ikke så meget der tyder på at det vil. Problemerne er fuldstændig erkendt, men den politiske vilje til at løse dem er trods festtalerne ikke til stede.

Alligevel er der i de sidste år afholdt store FN-konferencer, som alle sammen på en eller anden måde handler om det samme: befolkningsekspllosionen, den skæve ressourceudnyttelse, fattigdommen og den stigende ødelæggelse af Jorden. Rio, Kairo, Wien og senest Beijing er eksempler på det.